

Kaiken maailman sarjakuvatuksia

David Mazzucchelli: Rubber Blanket 3 Rubber Blanket Press 1993

Batmanin, Daredevilin ynnä muiden supersankareiden piirtäjänä tunnetun David Mazzucchellin kerran vuodessa ilmestyvä, komeankokoinen omakustannelehti Rubber Blanket on ehtinyt kolmanteen numeroonsa.

Jos kahden aiemman numeron anti perustui vain Mazzucchellin omien kykyjen varaan, on kolmonen tasoltaan tasainen. Sen helmi on taas lähtöisin

Mazzucchellin vaihtoehtoisesta siveltimestä. Ennakkoluuloista kertova Big Man toimisi mainiosti ilman tekstejäkin.

Lehden muut tekijät ovat David Hornung, Massimo Semerano & Francesca Gherrandi ja Ted Stearn. Heidän vaihtelevilla tyyliillä piirretyt sarjansa kertovat eristäytyvän Bubin, ikääntyvän filmitähti Hilde Historiettan ja epäkelvon teddykarhu Fuzzin ja nyljetyn kananpoika Pluckin merkillisistä maailmoista.

Jukka Murtosaari

Chris Ware: The Acme Novelty Library 1 Fantagraphics 1993

Chris Ware on aikakauslehdissä muhina uusi lupaus, jonka sarjakuvat ovat jääneet melko harvojen herkuksi, koska niitä ei ole juuri julkaistu varsinaisissa sarjakuvajulkaisuissa.

The Acme Novelty Library näyttää kummalliselta. Tekijän nimeä ei löydä millään. Se on pränätty pienellä vasta kaikkien muiden julkaisutietojen sekaan sisätakakannelle. Sitäpaitsi "apinalaattikkokin" koostuu enimmäkseen tekaistusta tiedoista. Jopa mainokset on huolella väärennetyt.

Koko touhun tarkoitus on tehdä pastissia 40- ja 50-luvun kylkiäissarjakuvalehdistä, joita jaeltiin ties missä markkinoilla. Ilme jäljittelee etenkin kaikenkarvaisia "tosi"-juttuja oudoista leluista ja tuotteista.

Ilese tarinat ovat hämääriä sur-

realistisia juttuja, joita ei kannata yrittäkään liiaksi ymmärtää. Jos oman tajunnanvirtansa onnistuu kytkeämään Waren omituisuuksiin, irtoaa lehdestä kummaa alavireistä hilpeyttä.

Ware piirtää selkeällä ja minimalistisella viivalla usein postimerkinkokoisia ruutuja. Silti grafiikka näyttää loisteliaalta. Niukoillakin lisäväreillä saa ihmeitä

aikaan.

The Acme Novelty Library on omituisin sarjakuvajulkaisu pitkiin aikoihin. Acme muuten oli vanhojen sanomalehtisarjakuvien piirtäjien keksimä yhtiö, jonka nimi sijoitettiin mihin tahansa taustalle vaikkapa rekka-auton kylkeen.

Harri Röpötti

Carol Swain: Way Out Strips 1 Fantagraphics 1994

Suuresta Kurpitsasta tutun hiili- ja piirroksilla (vai rasvaliidulla-ko?) tunnelmoivan Carol Swainin lehti on löytänyt uuden kodin Fantagraphicsilta. Se on jo kolmas Way Out Stripsin julkaisija.

Swain pyrkii tietoisesti korostetun elokuvamaiseen kuvakerrotaan. Aina se ei toimi, mutta omalaatuinen tunnelma pysyy yllä. Mustavalkoinen grafiikka on siinä mielessä puhdasta sarjakuvaa, etteivät ruudut oikeastaan toimi toisistaan irrallaan. Piirroks-

set saavat voimansa vasta yhteydessä toisiinsa, kun ne kertovat tarinaa.

Tarinoita voisi nimittää "melkein-sci-fiksi" tai "liikirealismiksi". Ne kertovat maailmasta, joka ei ole aivan meidän tuntemamme, mutta hyvin lähellä. Eroja Swain ei selittele ja se kasvattaa hienovaraista outouden tunnetta.

Oikeastaan Swainin etäännytyt ei toimi parhaimmillaan tällaisena lehtenä. Suuremman kertaannoksen myötä tunnelmaan ehtisi tottua ja siitä olisi helpompi nauttia.

Harri Röpötti

Mette Dreyer: Hvad helvede laver din tandbørste i mit badeværelse?! Om kunsten at leve alene. Gyldendal 1993

Tanskalaisen päivälehdistön satiirisena pilapiirtäjänä tunnettu Mette Dreyer omistautuu tässä albumissa yksinolämisen kauhujen ja ihanuuskien kuvaamiselle. Pilapiirroksmaisissa, muutamalla viivalla vetäistyissä koh-

tauksissa näyttyy naisen itsenäisen elämän takapiha petty-myksineen ja turhaumieen.

Dreyer piirtää luonnosmaisesti karrikoiden ja maustaa hirtteiset arkipäivän havaintonsa lohduttomalla itsetuhohuumorilla. Perustilanne on ikuinen paradoksi: mitä tehdä, kun yksin ei ole kivaa, ja vielä vähemmän kivaa on yhdessä? Vastauksen voisi ehkä lainata suoraan erään sarjakuvahenkilön puhekuplasta: "Valittavana on joko räkäkänni tai itsäri."

Ellen Kotanen

Nikoline Werdelin: Laura & Nugga Lindhardt og Ringhof 1993

Kööpenhaminan kirjakauppoja klerrellessäni joulumyynnin näkyvin tanskalainen sarjakuva oli tämä värillisenä julkaistu albumi, johon on koottu tanskalaisessa naistenlehdessä Alt för damerne vuosina 1991-93 ilmestyneitä sarjakuvia.

Yksinhuoltaja Laura elää elämänsä yhdessä pienen tyttärensä sekä ystäviensä, äitinsä ja ikuista comebackia tekevän ex-miehensä kanssa. Lauran

tasapainoilussa elämän täyteyden ja tyhjyyden tunteiden keskellä on parhaana tukijana hänen pikkuvanha, kriittisellä mielenlaadulla varustettu tyttärensä.

Ranskalainen ruoka ja rakastaja, kilot ja vaatteet, lastenkasvatuksen ja kasvattavan lapsen opit - näistähän pitäisi syntyä sarjakuvaa naisille. Merkillistä, että se voi silti olla edelleen hauskaakin. Eniten hymyjä irrottavat todellolaiset henkilökuvat.

Ellen Kotanen

Jonas Wagner: Så laenge vi lever (Fröken & Flyver 1) Gyldendal 1992

Hyvää lastensarjakuvaa on vielä paljon vaikeampi tehdä kuin hyvää sarjakuvaa yleensä. Kun se onnistuu, sitä lukevat tietenkin myös aikuiset. Totta kai siinä kerrotaan rakkaudesta ja sen saavuttamattomuudesta: kun se, jota itse rakastaa, ei huomaa, ja itse ei huomaa sitä, joka rakastaa.

Neiti suree rumuuttaan ja sitä että rinnat eivät kasva. Neitiin rakastuvan lentäjän lähettävät hänen vanhiempansa maailmalle kuolemaan, koska hänellä ei ole siipiä. Ujo mutta sarkastinen Benjamin on salaa supermies Yksinäinen juoksi, johon neiti on onnettomasti rakastunut, vaikka vähöksyy Benjaminia eikä huomaa Lentäjän palvelonaa.

Pohjoisnavata lumimyrskyn mukana lentänyt perhettään ikävöivä pingviiniäiti Helmi ei tee numeroa uhrattuvasta rakkaudesta lentäjään, jonka onneton rakkaus Neitiin katkeeroittaa lopulta epätoivoisiin tekoihin...

Olen aistivani etäisiä kaikuja Krazy Katista. Joka tapauksessa, kaikki osapuolet pysyvät toiveikkaina vain niin kauan kuin pysyvät yhdessä. Tässä onkin jo sanottu jotain niin rakkaudesta kuin ystävydestäkin.

Wagnerin hahmot ovat ensikatsomalta liiankin peikistettyjä, tikku-ukkomaisia, mutta kun tarinan hiukan surumielinen lämpö imee hehkuunsa, ne elävät omaa elämänsä. Ja tarinalle on luvassa jatkoa.

Ellen Kotanen